PRIČA O WILKINSONU PREMA GILLETTEOVU ČOVJEKU

Ono što Wikipedija navodi o podrijetlu marke Wilkinson Sword odavno je prihvaćeno kao službena i odobrena inačica. Ipak, kad je pažljivo pročitamo, čini se kao priča koja je zgodna, ritualizirana i umotana u savršenu englesku staloženost. Zato je odlučujem dovesti u pitanje.

Englezi su oduvijek bili konzervativan narod. Pokazali su to s vrlo malo riječi, ali mnogo djela. Nikada nisu napustili Krunu, svoje tradicije, svoju zastavu ni svoje domoljublje.

Oni su jedini narod koji je doista kolonizirao svijet. Dokaz za to leži u činjenici da se 1,4 milijarde ljudi rađa u engleskom jeziku, dok ga više od 4 milijarde tečno govori.

Na neki način svi smo sada Englezi: engleski je postao zajednički jezik svijeta.

Početkom devetnaestog stoljeća kraljevski stražar u službi Njezina Veličanstva kraljice, poznat jednostavno kao Wilki, spremao se kod kuće prije odlaska na dužnost. Kao i uvijek, čistoća i izgled bili su na prvome mjestu.

Posegnuo je za nožem kojim se obično brijao, samo da bi otkrio da ga nema. Kći ga je posudila prije nego što je otišla u posjet nekoj teti. Trebao joj je za osobnu njegu uoči romantičnog sastanka s jednim američkim gospodinom. Takve su se stvari smatrale ženskim poslom i od muškaraca se nije očekivalo da postavljaju pitanja.

Vremena je bilo sve manje.

Wilki se okrenuo prema ženi i pitao je što da učini.

Ne trepnuvši okom, odgovorila je:

„Wilki, uzmi mač i obrij se.”

Henry Wilkinson bio je polimat izvanredna talenta, osobito nadaren za inženjerstvo i prirodne znanosti. Održavao je i poslovne veze s britanskom kraljevskom obitelji.

Od toga je trenutka rođen ritual mača.

Poslije je postao tradicija i za sina.

Od Wilkija ime je preraslo u Wilkinson, a Wilkinson & Son postao je obiteljski zanat, koji je kućni ritual pretvorio u posao i postavio temelje imena koje danas poznajemo.

Između devetnaestog i dvadesetog stoljeća tvrtka se proširila na proizvode za brijanje i vojsci isporučila svoje prve žilete – dva milijuna tijekom Prvoga svjetskog rata.

Engleski kupci nisu ulazili u trgovine tražeći žilete.

Jednostavno su govorili:

„Dajte mi dva mača."

U međuvremenu se proizvodnja proširila na škare, vrtne škare i mnoge druge rezne alate.

DVA MAČA NJEZINA VELIČANSTVA
Ferdinando